

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2010, zn.: sot/2046/2010, sp. zn./Ident.: 2007/323/dzu/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2011, č. j. 10 A 208/2010 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I.
Správní řízení

Rozhodnutím ze dne 1. 10. 2007, č. j. dzu/8755/07, žalovaná udělila žalobkyni pokutu ve výši 3 000 000 Kč pro porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozování vysílání"), neboť odvysíláním reportáže o skupině Jackass Praha v rámci pořadu Top 10 na programu Prima televize dne 23. 1. 2007 v čase od 21:15 hod. mohla ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Žalobkyni byla dále uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení.

Rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2007, č. j. dzu/8755/07 (dále také „první rozhodnutí“), bylo na základě žaloby zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2009, č. j. 7 Ca 315/2007 - 59, protože žalovaná nedostatečně vymezila vlastní protiprávní jednání ve výroku prvního rozhodnutí. Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podala žalovaná kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 As 16/2009 - 93, tak, že ji jako nedůvodnou zamítl.

Žalovaná ve věci znovu rozhodla dne 25. 3. 2009, č. j. sot/3052/09 (dále také „druhé rozhodnutí“), žalobkyni opětovně uložila pokutu ve výši 3 000 000 Kč za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání. Žalobkyni byla dále uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení.

Rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2009, č. j. sot/3052/09, bylo na základě další žaloby zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Ca 146/2009 - 48, protože žalovaná nerespektovala předcházející názor Městského soudu v Praze obsažený v rozsudku ze dne 30. 1. 2009, č. j. 7 Ca 315/2007 - 59. Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podala žalovaná kasační stížnost, Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 8. 2010, č. j. 7 Ca 146/2009 - 60, řízení o kasační stížnosti z důvodu jejího zpětvzetí žalovanou zastavil.

Žalovaná ve věci napotřetí rozhodla dne 22. 6. 2010, sp. zn./Ident.: 2007/323/dzu/FTV (dále také „třetí rozhodnutí“), kterým žalobkyni opětovně uložila pokutu ve výši 3 000 000 Kč za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání. Žalobkyni byla dále uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení.

Skutkově se jednalo o zařazení reportáže o skupině Jackass Praha do pořadu Top 10 odvysílaného v čase od 21:15 hodin dne 23. 1. 2007 na programu Prima televize, přičemž reportáž dle žalované obsahovala záběry prezentující zejména hazard s vlastním zdravím a životem (sjíždění z kopce v nákupním vozíku, přebíhání kolejiště v metru, zapálení jednoho člena skupiny), ohrožování zdraví jiných osob (sjíždění eskalátorů na bobech), chuligánství (házení táců se zbytky jídla na obsluhu rychlého občerstvení), vědomé sebepoškozování zobrazené jako docela dobrý způsob zahnání nudy (zapálení jednoho ze členů skupiny), konstatování žalobkyně ohledně možnosti vydělat si takovýmto počínáním peněžní prostředky.

II.
Řízení před Městským soudem v Praze

Rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2010, sp. zn./Ident.: 2007/323/dzu/FTV (třetí rozhodnutí), žalobkyně napadla žalobou ze dne 16. 8. 2010. Podle žalobkyně není jednání popsané ve výroku třetího rozhodnutí správním deliktem, neboť protiprávním je podle zákona o provozování vysílání odvysílání celého pořadu, nikoli dílčí reportáže. Za takovéto situace navíc nestačí konstatování žalované, že vysílání pořadu bylo zahájeno před 22. hod., neboť časem odvysílání reportáže se žalovaná nezabývala.

Žalobkyně poukazovala na to, že žalovaná nerozlišovala pojmy fyzického, psychického a mravního vývoje a jejich ohrožení či narušení nebyla žalovanou hodnocena. Pouze mravní vývoj může žalovaná samostatně posoudit, neboť se jedná o otázku právní; v případě fyzického a psychického vývoje musí být provedeno dokazování, což žalovaná přes návrhy žalobkyně neprovedla. Judikatura, na niž žalovaná odkazovala, a podle které se u těchto složek vývoje dětí a mladistvých jedná o právní otázku, k tomuto závěru podle žalobkyně nedospívá.

Při hodnocení ohrožení vývoje nebylo žalovanou odlišeno počínání skupiny Jackass Praha od jednání žalobkyně. Žalobkyně by se podle jejího názoru dopustila správního deliktu, pokud by jednání skupiny Jackass Praha bylo nemorální a způsob jeho prezentace zvolený žalobkyní by vyvolával nápodobu u dětí a mladistvých; v posuzované věci však nebyla splněna ani jedna podmínka. Chování skupiny Jackass Praha lze považovat za extravagantní či nepřijatelné podle většinové společnosti, nikoli za nemorální podle definice uvedené žalovanou. Zábava s rizikem úrazu vlastní osoby není nemorální, naopak je společností v podobě různých sportovních aktivit i vyhledávána. Žalovaná spíše do své úvahy podle přesvědčení žalobkyně zařadila měřítka estetická, které do posuzování mravnosti nepatří. Žalovaná navíc nijak nehodnotila vnitřní etický kodex skupiny mající morální obsah.

Žalobkyně dále brojila proti tomu, že reportáž byla zpracována nevhodnou, inspirativní formou. V reportáži poukázala pouze na trávení volného času částí mladé generace, které žalovaná považuje za nevhodný. Žalobkyně však nebezpečnost kousků skupiny nebagatelizovala a na nebezpečí naopak v reportáži několikrát upozorňovala (přičemž odkázala na obsah reportáže); tyto skutečnosti však žalovaná nesprávně hodnotila. Žalobkyně naprosto odmítá závěr žalované, že upozornění odvysílané na počátku reportáže je ve skutečnosti reklama skupiny Jackass Praha, neboť informace o stránkách této skupiny je mezi mladistvými již dostatečně rozšířena. Žalobkyni navíc nepříslušelo morálně skupinu soudit. V opačném případě by reportáž o skupině Jackass Praha nemohla být v rámci pořadu Top 10 odvysílána, neboť tento pořad má zábavnou formou informovat o existujících fenoménech, reportáž s moralizujícím odsouzením by pozornost široké veřejnosti nepřilákala a ztratila by svou autentičnost; navíc by tak reprezentovala ty hodnoty, proti kterým skupina Jackass Praha brojí. Informace o skupině Jackass Praha je mezi teenagery rozšířena, žalovaná proto měla zhodnotit zájem rodičů na získání informací o činnosti této skupiny v souladu s právem veřejnosti přijímat informace.

Žalobkyně dále poukazovala na fakt, že žalovaná postupovala v rozporu s ustanovením § 59 odst. 1 zákona o provozování vysílání. Odkazy žalované na předcházející upozornění z let 1995 - 1997 jsou velmi obecná, neaktuální a nekonkrétní; žalobkyni z nich nebylo zřejmé, čeho se má do budoucna vyvarovat. Upozornění vztahující se k reality show Vyvolení nešlo v daném případě dle mínění žalobkyně použít, neboť zde nebyla dána věcná souvislost. Ohledně reality show Vyvolení bylo žalobkyni vytýkáno nemorální počínání účinkujících; v posuzovaném případě však byla žalobkyně postižena za to, že se dostatečně nevymezila vůči jednání skupiny Jackass Praha a neodsoudila jej; na závadnost takového postupu však žalobkyně nebyla žalovanou nikdy upozorněna. Žalobkyně v tomto směru opakovaně upozorňovala na fakt, že se jednalo

o informování veřejnosti o závažném fenoménu v podobě způsobu trávení volného času některými teenagery.

Žalobkyně dále nesouhlasila s posouzením závažnosti věci, rozsahu a dosahu porušení povinnosti při ukládání sankce. Žalovaná případ posoudila jako velmi závažný, tomuto závěru však dle žalobkyně neodpovídá odůvodnění třetího rozhodnutí, neboť obsahuje pouze mechanický výčet kritérií bez bližšího hodnocení žalované. Žalobkyni proto nebylo zřejmé, které okolnosti ji žalovaná kladla při ukládání sankce k tíži a které ve prospěch. Odůvodnění sankce je navíc nekonzistentní se zbývajícím odůvodněním, protože žalovaná hovoří obecně o nutnosti chránit teenagery, v případě sankce se dovolává nutnosti chránit děti. Vzhledem k času odvysílání reportáže však riziko ohrožení dětí podle žalobkyně neexistuje. Žalobkyně dále poukazuje na to, že teenageři nebezpečnost zobrazeného jednání jsou schopni sami posoudit. Žalovaná navíc v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a s textem zákona přihlížela k údajnému opakovanému porušení povinnosti. Žalovaná nesprávně k tíži žalobkyně přičetla odvysílání pořadu v hlavním vysílacím čase a předpokládala sledování pořadu malými dětmi, což je dle zkušeností žalobkyně vyloučené. Žalobkyně shledala dále pochybení žalované v tom, že nebylo přihlédnuto k odvysílání celého pořadu těsně před 22. hod. Úvahy žalované o homogennosti časového úseku od 6 hod. do 22 hod. z hlediska zákona o provozování vysílání jsou v rozporu se skutečností, protože podstatným je dle žalobkyně míra přítomnosti dětí u obrazovek.

V neposlední řadě žalobkyně rozporovala výši uložené pokuty, neboť ta je v kontextu dosavadní praxe žalované nepřiměřeně vysoká. Reportáž byla zaměřena na rodiče dětí, upozorňovala na závažný společenský fenomén a byla provedena zábavnou formou, aby si získala diváky. Jiné provedení by si dle přesvědčení žalobkyně nenašlo svého diváka, resp. nebylo by sledováno v takovém rozsahu jako v posuzovaném případě. Žalovaná nesprávně nepřihlédla k preventivní funkci trestu a nezohlednila časovou prodlevu mezi odvysíláním pořadu a uložením sankce.

Žalobkyně dále navrhla moderaci výše uložené pokuty.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 27. 1. 2011. Žalovaná k námitce ohledně nenaplnění znaků správního deliktu uvedla, že v souladu s judikaturou správních soudů a podle dikce zákona o provozování vysílání musí být provozovatel potrestán za odvysílání celého pořadu a nikoli jeho dílčích částí (zde reportáží), byť jako protiprávní jsou shledány pouze tyto části.

Žalovaná dále odmítla závěr žalobkyně, že by si nemohla sama posoudit ohrožení psychického a fyzického vývoje dětí. V třetím rozhodnutí uvedla, jak se s návrhem žalobkyně na prokazování možného ohrožení psychického a fyzického vývoje vypořádala. Žalovaná tu odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, podle které si může o otázce ohrožení psychického a fyzického vývoje děti provést samostatný úsudek.

Žalované není zřejmé, z jakého ustanovení právního předpisu žalobkyně dovozuje, že je nutné odlišovat chování skupiny Jackass Praha od počínání samotné žalobkyně. Poukazuje-li žalobkyně na některé jednání skupiny Jackass Praha, které ona považuje za

morálně indiferentní, míjí se tato argumentace s třetím rozhodnutím, neboť toto rozhodnutí vytýkalo žalobkyni zobrazování zcela jiného jednání. Žalovaná taktéž nesouhlasí s názorem žalobkyně, že by při hodnocení reportáže použila měřítka estetická. Žalovaná se striktně držela pouze toho, zda reportáž mohla ohrozit vývoj dětí a mladistvých. Tvrdí-li žalobkyně, že zobrazené jednání skupiny Jackass Praha nemohlo ohrozit mravní vývoj dětí a mladistvých, musí žalovaná odkázat na konkrétní části reportáže, jimiž žalovaná odůvodnila uložení sankce. Odkaz žalobkyně na stranu 9 třetího rozhodnutí není korektní, neboť žalovaná zde neučinila žádné závěry, pouze zde citovala samotného člena skupiny Jackass Praha. Žalovaná dále odmítla argumentaci žalobkyně ohledně zákonné povinnosti žalované zohlednit upozornění na rizika, neboť zákon o provozování vysílání takovouto povinnost žalované neukládá. Žalované není zřejmé, které sekvence reportáže žalobkyně označuje za upozorňující na zobrazované nebezpečí. S údajnými upozorněními se nadto dostatečně vypořádala v třetím rozhodnutí.

Ohledně údajného nedodržení rámcové vazby mezi předcházejícími upozorněními a nyní posuzovanou věcí žalovaná odkázala na odůvodnění třetího rozhodnutí, podle kterého i předcházející upozornění vytýkala žalobkyni zobrazení nevhodného chování, které mohlo působit na děti a mladistvé návodně, což bylo žalobkyni vytýkáno i v tomto případě. Žalovaná je toho názoru, že žalobkyně některé své námitky konstruuje na úvahách žalované, které však ve skutečnosti nebyly žalovanou učiněny. Takovéto námitky žalobkyně jsou však nepřípustné. Žalovaná ve vztahu k žalobní argumentaci, že žalobkyni bylo vytýkáno nedostatečné vymezení se od jednání skupiny Jackass Praha, poukazuje na to, že žalobkyně byla sankcionována za možné ohrožení vývoje dětí a mladistvých. Objevil-li se v odůvodnění třetího rozhodnutí poukaz na absenci korekce jednání skupiny Jackass Praha ze strany žalobkyně, byl tento závěr s náležitou argumentací použit pouze ve vztahu k dětskému divákovi.

Ve vztahu k žalobnímu bodu o nesprávném zohlednění závažnosti věci, rozsahu a dosahu porušení povinnosti žalovaná poukazuje na to, že tato kritéria musí podle zákona o provozování vysílání hodnotit. Ke zbývajícím kritériím, kterých se žalobkyně dovolává, žalovaná nemusela podle zákona o provozování vysílání a konstantní rozhodovací praxe správních soudů přihlížet. Poukazuje-li žalobkyně na to, že jí není z odůvodnění třetího rozhodnutí zřejmé, které okolnosti jí byly kladeny k tíži nebo ve prospěch, jedná se o účelovou argumentaci, neboť na jiných místech žaloby žalobkyně uvádí, které okolnosti jí byly kladeny k tíži. Sporný pořad nebyl odvysílán těsně před 22. hod., jak nesprávně dovozuje žalobkyně. Dikce zákona je dle žalované jasná a časový úsek mezi 6. hod. až 22. hod. na další úseky nerozděluje. Ze stejného důvodu žalovaná odmítá argumentaci žalobkyně ohledně snižování rizika negativních dopadů v průběhu večerního vysílání. Žalovaná trvá na svém závěru, že pořad byl vysílán žalobkyní v hlavním vysílacím čase, což hodnotila v rámci kritéria rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání. Poukaz žalobkyně na počet dětských diváků, který mohl sledovat daný pořad, je irelevantní, neboť žalovaná hodnotila závadnost vysílání zejména ve vztahu k teenagerům. Žalovaná neporušila zásadu zákazu dvojího přičítání, jak dovozuje žalobkyně, pouze poukázala na to, že žalobkyně opakovaně i přes upozornění a nemalé sankce porušuje ustanovení zákona o provozování vysílání.

Žalovaná souhlasila s žalobkyní, že uložená pokuta je ve vyšší hranici, ale i tato skutečnost byla žalovanou náležitě odůvodněna. Reportáž nelze vnímat jen jak upozornění na celospolečenský fenomén, cílovou skupinou nebyli rodiče mladistvých; nelze tudíž o polehčujících okolnostech hovořit. Žalobkyně naopak v průběhu správního řízení i v samotné žalobě chování skupiny Jackass Praha obhajovala. Uložená sankce proto byla dle žalované adekvátní a pohybovala se v zákonném rozpětí.

Žalovaná proto považovala třetí rozhodnutí za zákonné a řízení jemu předcházející za jsoucí v souladu s právními předpisy; žalovaná respektovala zásady řízení a zjistila všechny rozhodné skutečnosti, a to při respektu k předcházejícím rozhodnutím správních soudů, s jejich závěry se dostatečně vypořádala.

Žalobkyně v replice uvedla, že třetí rozhodnutí musela „dointerpretovávat“, neboť neobsahuje všechny úvahy, které by dle názoru žalobkyně obsahovat mělo. K vymezení skutku žalobkyně dále poukázala na to, že po celý průběh správního řízení žalovaná nezkoumala, kdy byla předmětná reportáž odvysílána, ačkoli je to pro posouzení dodržení podmínek ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání zásadní. Žalobkyně opakovaně namítala, že žalovanou nebylo prokázáno, jestli mohlo k ovlivnění či ohrožení fyzického a psychického vývoje dětí a mladistvých dojít. Žalovaná pouze konstatuje závadnost dílčích sekvencí reportáže bez dalších závěrů a bez náležitého odborného posouzení, aniž byla zhodnocena prezentace skupiny Jackass Praha jako celek, a to včetně vnitřního kodexu skupiny, nikoli jen dílčí sekvence. Žalovaná neměla argumentaci žalobkyně ohledně upozorňování na nebezpečnost bagatelizovat, ale měla své úvahy již v třetím rozhodnutí řádně rozvést.

Žalobkyně setrvala na svém stanovisku, že mezi předchozími upozorněními a posuzovaným případem není věcná souvislost. I přes argumentaci žalované ve vyjádření není žalobkyni z třetího rozhodnutí patrné, které skutečnosti hodnotila při ukládání sankce k její tíži a které ve prospěch. Teenageři nemohli být reportáži ohroženi, neboť ti jsou schopni nebezpečnost zobrazeného počínání posoudit. Přihlédnutí k předcházejícím upozornění při ukládání sankce znamená podle žalobkyně porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Opakovanost nadto nelze dle žalobkyně ztotožnit se znakem závažnosti. Povinností žalované bylo přihlédnout k polehčujícím okolnostem.

Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 17. 3. 2011, č. j. 10 A 208/2010 - 64, kterým žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2010, sp. zn./Ident.: 2007/323/dzu/FTV, zamítl. Uvedl, že ochrana poskytovaná ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání je zaměřena na skupinu diváků (děti a mladistvé) s ohledem na jejich věk, který nedává vždy záruku ohledně obdobného pochopení vysílání těmito diváky jako u dospělých jedinců. Ohledně námitky, že jednání popsané ve výroku správního rozhodnutí není správním deliktem, městský soud odkázal na zákonnou dikci, která umožňuje postihnout provozovatele za odvysílání pořadu, nikoli jen jeho části. Skutková podstata deliktu podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona o provozování vysílání je ohrožovacího charakteru, tudíž podle závěru soudu stačí potencionální ohrožení dané skupiny. Předmětná reportáž byla žalobkyní odvysílána před 22. hod., tato okolnost může být zvažována buď při posuzování naplnění materiální stránky deliktu, nebo při ukládání sankce. V posuzovaném případě však čas odvysílání závažnost pořadu nezmenšil,

ani nemohl být dle názoru soudu zohledněn při ukládání sankce. Soud konstatoval, že žalovaná respektovala předcházející rozhodnutí správních soudů.

Ve vztahu k nemožnosti samostatného posouzení ohrožení fyzického a psychického vývoje dětí a mladistvých soud uvedl, že žalovaná tyto pojmy od sebe dostatečně oddělila a že správně uvedla, které části reportáže mohly tyto komponenty vývoje ohrozit, přičemž odkázal na odůvodnění třetího rozhodnutí. Dokazování znaleckým posudkem žalovaná podle soudu správně vyhodnotila jako nadbytečné, neboť i podle judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2007, č. j. 8 As 62/2005 - 66), si mohla úsudek o ohrožení těchto komponent vývoje dětí a mladistvých učinit sama, ledaže by šlo v případě fyzického a psychického ohrožení o hraniční či výjimečný případ, což nebyla předmětná reportáž o skupině Jackass Praha.

Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 58/2008 - 77 ze dne 6. 11. 2008 je dle městského soudu irelevantní, neboť v tam posuzovaném případě žalovaná ve správním rozhodnutí konstatovala reálné ohrožení chráněného zájmu, které bylo třeba dle Nejvyššího správního soudu dostatečnými způsoby prokázat.

Městský soud nepřisvědčil argumentaci žalobkyně v tom směru, že nemohlo dojít k ohrožení mravního vývoje dětí a mladistvých. Samotnou prezentací skupiny Jackass Praha, která byla vymezena ve výroku třetího rozhodnutí, mohl být mravní vývoj dětí podle soudu ohrožen, přičemž odkázal na závěry žalované. Zobrazené jednání nebylo dle soudu jen extravagantní či nevkusné. Poukazy žalobkyně na některé kousky skupiny Jackass Praha, které podle jejího názoru jsou morálně nezávadné, soud odmítl, neboť zobrazení tohoto jednání nebylo žalobkyni vytýkáno. Žalovaná podle soudu otázku vkusu nepodřadila pod pojem mravnosti; k opačnému závěru nelze dojít ani z výčtu obsaženého na str. 12 - 14 třetího rozhodnutí. Žalovaná správně posuzovala, zda reportáž mohla působit návodně. Údajnému opomenutí dílčích upozornění nelze dle závěru soudu přisvědčit, neboť tyto skutečnosti závěr o možném ohrožení chráněného zájmu nenarušují. Deklarované principy skupiny nejsou podle názoru soudu jednotlivými členy skupiny ve skutečnosti dodržovány, neboť tito nejsou schopni dohlédnout důsledky svých činů.

Městský soud na rámec argumentace dodal, že pořad mohlo náhodně sledovat i dítě nízkého věku, které podstatu pořadu nemohlo rozpoznat. Taktéž teenager nemusel sledovat celou reportáž, proto nemusel vidět dílčí upozornění. Televize je podle městského soudu v současné době jedním z nejdůležitějších zdrojů informací, přičemž tam prezentované jednání může být zvláště dětmi přebíráno a používáno, zvláště když je takovéto jednání označeno jako „zdravá forma zábavy“ „povedených dítek moderní doby“, jimž jde o „zahnání nudy recesí, bolestí a nebezpečím“ a které si takovouto činnosti získávají popularitu a nemalé peněžní prostředky. Reportáž tak mohla dle závěru soudu ohrozit všechny formy vývoje dětí a mladistvých. Pokud chtěla žalobkyně reportáž do vysílání s ohledem na rodiče mladistvých zařadit, měla tak učinit v jinou dobu.

Soud se nepřiklonil ani k námitce nesplnění podmínky předchozího upozornění na porušení zákona. Žalovaná předcházející upozornění dostatečně konkretizovala. Mezi upozorněním týkajícími se reality show Vyvolení a posuzovaným případem je typová shoda, neboť vždy žalobkyně prezentovala jednání, jež mohlo ohrozit fyzický,

psychický a morální vývoj dětí a mladistvých; žalobkyni přitom nikdy nebyla vytýkána pouhá akceptace jednání skupiny Jackass Praha, jak žalobkyně dle soudu nesprávně dovozuje.

K námitkám týkajícím se ukládání sankce soud uvedl, že všechna kritéria žalovanou použitá v odůvodnění třetího rozhodnutí mají původ v ustanovení § 61 zákona o provozování vysílání. Žalovaná dostatečně uvedla, ke kterým kritériím přihlédla a jak je hodnotila, přičemž za klíčové při hodnocení závažnosti žalovaná dle soudu správně označila způsob prezentace skupiny Jackass Praha zvolený žalobkyní, který mohl vést u dětí k nápodobě. Používá-li žalovaná pojem dětský divák, svědčí to pouze o tom, že se u obrazovky mohlo ocitnout i malé dítě neschopné charakter pořadu náležitě vyhodnotit. U diváků teenagerovského věku bylo žalovanou správně shledáno nebezpečí v tom směru, že uvedené jednání bylo žalobkyní prezentováno jako moderní způsob zábavy, který mohou teenageři napodobit. Z odvysílaného jednání je zřejmé, že členové skupiny Jackass Praha nejsou schopni důsledky svého počínání posoudit a radostné hodnocení moderátorkou žalobkyně může být podle soudu pro teenagery návodné.

Soud nepřisvědčil ani námitce porušení zákazu dvojího přičítání. Žalovaná totiž při hodnocení závažnosti správně poukázala na fakt, že žalobkyně se dopustila obdobného porušení zákona opakovaně.

Žalovaná podle mínění soudu správně nepřisvědčila tvrzení žalobkyně, že pořad Top 10 byl zaměřen pouze na dospělé. Z doby vysílání pořadu a z úvodu k předmětné reportáži neplyne podle soudu závěr o zaměřenosti pouze na dospělé osoby. Soud uvedl, že vzhledem k době vysílání pořadu nemohla žalobkyně předpokládat, že děti budou již spát. Ohledně dosahu a rozsahu žalovaná správně vycházela z obecných údajů o územním rozsahu vysílání programu a jeho sledovanosti za rok 2007. Vysílání pořadu od 21:15 hod a předmětné reportáže před 22. hod. proběhlo i podle názoru soudu v hlavním vysílacím čase. Chráněnou skupinou dle zákona o provozování vysílání jsou podle městského soudu všechny osoby mladší 18 let, přičemž žalovaná dostatečně odůvodnila svůj závěr, že návodně mohl pořad působit zejména na teenagery; to však nic nemění na tom, že ohroženou byla celá skupina osob mladších 18 let.

Z kontextu třetího rozhodnutí lze podle městského soudu zjistit, jak žalovaná jednotlivá kritéria vážila, byť by si soud dokázal představit rozsáhlejší a propracovanější odůvodnění. Samotné zařazení pořadu v konkrétním vysílacím čase bylo žalovanou dle městského soudu dostatečně zhodnoceno v rámci míry zavinění. Soud souhlasí s tím, že to byla právě žalobkyně, která mohla dopad vyloučit či výrazně omezit. Soud také nepřisvědčil argumentaci žalobkyně ohledně nezohlednění některých kritérií při ukládání sankce, neboť žalovaná se prvotně měla vypořádat se zákonem stanovenými skutečnostmi, čemuž v posuzovaném případě v celém kontextu třetího rozhodnutí dostála.

Městský soud v Praze dále nevyhověl žádosti o moderaci pokuty. Sankce musí mít dle soudu preventivní charakter i tím, že citelně zasáhne delikventa v jeho majetkové sféře. Městský soud uvedl, že je nutné připustit zpřísnění postihu a že výše sankce nevybočuje

z dříve uložených pokut žalobkyni za porušení téhož ustanovení. I ve vztahu k ostatním provozovatelům jsou žalovanou sankce ukládány v obdobné výši.

III.
Kasační stížnost, vyjádření žalované

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2011, č. j. 10 A 208/2010 - 64, napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností ze dne 2. 5. 2011 z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Rozsudek soudu je podle názoru stěžovatelky nepřezkoumatelný, neboť se nevypořádal se všemi žalobními body a pouze převzal závěry žalované. Argumentace soudu se tak míjí s námitkami stěžovatelky. Stěžovatelka proto trvá na tom, že jí stále není jasné, z jakých důvodů byla sankcionována a co vedlo k závěru, že odvysíláním reportáže mohlo dojít k ohrožení vývoje dětí a mladistvých, ačkoli soud i žalovaná uvedly určité sekvence reportáže.

Podle stěžovatelky je nutné důsledně rozlišovat jednotlivé komponenty řádného vývoje dětí a mladistvých a v tomto směru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2008, č. j. 2 As 58/2008 – 77 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), přičemž tyto odlišnosti se podle jejího názoru projevují i ve způsobech posuzování zásahu do těchto právem chráněných zájmů. Zásah do mravního vývoje dětí a mladistvých je sice podle judikatury Nejvyššího správního soudu otázkou právní, ale i tak se nemůže jednat o libovolnou úvahu žalované, neboť ta nemůže vytvářet mravní standardy. Žalovaná musí dle stěžovatelky uvést, které ze společensky přijímávaných mravních hodnot byla pořadem zasažena a jakým způsobem. Z rozsudku a z třetího rozhodnutí není stěžovatelce zřejmé, jaké konkrétní sekvence žalovaná považuje za nemravné a společensky nepřijatelné chování, které mohou ohrozit mravní vývoj dětí mladistvých takovou mírou, že legitimizují uložení sankce ve výši 3 000 000 Kč.

Ve vztahu k hazardu s vlastním zdravím nelze podle stěžovatelky hovořit o nemorálnosti takového jednání, neboť obdobný hazard představují i jiné lidmi vyhledávané činnosti, např. sport. Ohrožení fyzického a psychického vývoje dětí a mladistvých navíc vykazuje podle mínění stěžovatelky zcela jiné znaky než ohrožení mravního vývoje, neboť zde se jedná o skutkovou otázku. Žalovaná si proto měla podklady pořídit podle příslušných ustanovení správního řádu a byla povinna zjistit skutkový stav; nemohlo se proto uplatnit správní uvážení.

Městský soud v rozsudku uvedl, že ohrožení vývoje shledal v možné nápodobě nebezpečného jednání členů skupiny Jackass a že reportáž působila návodně. Tento závěr však podle stěžovatelky není správný, neboť samotná reportáž obsahuje sekvence snažící se tomuto důsledku zabránit. Reportáž opakovaně poukazuje na nebezpečnost jednání. Příslušné odůvodnění rozsudku vztahující se k riziku nápodoby je podle stěžovatelky nedostatečné, neboť neobsahuje vyjádření důvodů, proč se soud nepřiklonil k názoru stěžovatelky. Poukaz soudu na možnou přítomnost malých dětí není správný, neboť riziko

nápodoby z jejich strany je podle stěžovatelky zcela zanedbatelné, protože pro tyto děti nejsou protagonisté vzory.

Stěžovatelka opakovaně upozorňuje na to, že předchozí upozornění na porušení směřují vůči typově zcela odlišnému porušení povinnosti a nebyla proto splněna povinnost podle ustanovení § 59 zákona o provozování vysílání. Výtky ohledně reality show Vyvolení jsou nesouměřitelné s předmětnou situací - reality show byla vytýkána nevhodná prezentace chování soutěžících, které je většinovou společností odsuzováno jako nemorální - v posuzovaném případě však k žádnému ohrožení příslušníků chráněné skupiny nemůže dojít.

Stěžovatelka dále nesouhlasí s argumentací soudu ohledně výše uložené sankce. Žalovaná se pouze omezila na prostý výčet zákonných okolností bez uvedení, co z nich ve vztahu ke stěžovatelce dovodila, což kritizoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 16/2009 - 82. Dle stěžovatelky navíc nebylo přihlédnuto k polehčujícím okolnostem. S touto argumentací stěžovatelky se městský soud nijak nevypořádal. Stěžovatelka z třetího rozhodnutí nemá možnost zjistit, která z uváděných skutečností byla rozhodující pro uložení tak vysoké pokuty. Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že pořad nebyl odvysílán v hlavním vysílacím čase, neboť ve skutečnosti byl odvysílán krátce před 22. hod. a zmíněná reportáž přišla na řadu těsně před touto časovou hranicí. Ačkoli stěžovatelka uznává, že skupina dětí a mladistvých je chráněna od 6 hod. do 22 hod., nelze celý úsek z hlediska materiální stránky deliktu a ukládané sankce považovat za homogenní. Večerní čas je primárně určen dospělému divákovi, sledování dětmi bez přítomnosti rodičů je pak méně četné a míra ohrožení je tudíž nižší. Odvysílání pořadu ve večerních hodinách je tedy dle stěžovatelky výraznou polehčující okolností, k níž měla žalovaná ve prospěch stěžovatelky přihlédnout. Žalovaná však čas odvysílání hodnotila patrně k tíži stěžovatelky.

Stěžovatelka dále namítá fakt, že závažnost věci byla žalovanou hodnocena především z pohledu rizika nápodoby dětským divákem. Malé děti ale nemohly podle stěžovatelky být v době odvysílání programu zasaženy a běžný teenager je schopen nebezpečnost odvysílaného jednání posoudit. Žalovaná nesprávně nepřihlédla k tomu, že stěžovatelka v reportáži na nebezpečnost jednání opakovaně upozornila. Stěžovatelka také dovozuje, že byla porušena zásada zákazu dvojího přičítání, protože návodnost reportáže byla žalovanou hodnocena jak při posouzení naplnění znaků jiného správního deliktu, tak i jako přitěžující okolnost. Obdobného pochybení se žalovaná dopustila ve vztahu k opakovanosti jednání. Skutečnost, že stěžovatelka porušila totožnou povinnost opakovaně, je podle jejího názoru konzumována již v tom, že stěžovatelka byla již sankcionována. Poukazuje přitom na ustanovení § 59 zákona o provozování rozhlasového vysílání, podle kterého lze pokutu uložit pouze v případě zvláště závažného porušení povinnosti.

Ohledně výše sankce stěžovatelka dokládá, že byly patrně v její neprospěch přičteny k její tíži skutečnosti v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání. Polehčující okolnosti byly žalovanou i soudem bagatelizovány nebo opomenuty - vysílání reportáže blízko 22. hod., opakované upozornění na nebezpečnost jednání skupiny Jackass, vnitřní etický kodex skupiny. Z obsahu reportáže nevyplývá, že by vnitřní kodex skupiny nebyl

dodržován. Městský soud se nezabýval tím, že reportáž poukazuje na způsob trávení volného času skupinou mladistvých; ačkoli reportáž nepředstavuje hloubkovou sociologickou studii a je zpracována formou zábavného pořadu, přesto se dle stěžovatelky jedná o informaci týkající se veřejného zájmu a reportáž je tak chráněna svobodou projevu. Reportáž na rozdíl od dokumentární formy si mohla najít způsobem zpracování publikum a přitáhnout pozornost. Formy zábavy, které jsou spojeny s dnešní dobou, nelze klást k tíži stěžovatelky. Nelze tudíž stěžovatelce vytýkat informování o takovéto činnosti zábavnou formou. Videa zachycující činnost skupiny Jackass Praha jsou navíc zcela volně ke zhlédnutí na internetových serverech, které pro zákonem chráněnou skupinu dětí představují přirozenější zdroj informací. Stěžovatelka je přesvědčena, že riziko nápodoby členy zákonem chráněné skupiny je zcela nepatrné. Výše sankce je tudíž v příkrém nepoměru k rizikům spojeným s odvysíláním reportáží před 22. hodinou.

Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 21. 6. 2011. Žalovaná považuje rozsudek soudu za přezkoumatelný, neboť se vypořádal se všemi žalobními námitkami. Stěžovatelka dle žalované ani neuvádí, které žalobní body soud opomněl vypořádat. Pokud se soud ztotožnil se závěry žalované, nezpůsobuje to podle žalované nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť soud na základě vlastní úvahy přisvědčil žalované. Pokud stěžovatelce ani za současné situace není zřejmé, proč byla sankcionována, odkazuje žalovaná na třetí rozhodnutí.

Žalovaná nerozumí argumentaci stěžovatelky ohledně údajného konstituování mravních standardů. Pokud totiž i podle stěžovatelky si mohla žalovaná úsudek o mravním ohrožení učinit sama, není žalované zřejmé, jak jinak by tuto otázku mohla posoudit než vlastním samostatným správním uvážením. Neví-li stěžovatelka, které sekvence reportáže žalovaná posoudila za nemravná, musí žalovaná opětovně poukázat na třetí rozhodnutí. Žalovaná netuší, z jakých skutečností stěžovatelka dovodila, že žalovaná nečerpá mravní standardy ze současného stavu společnosti. Podle žalované navíc ani nebylo nutné, aby mravní standardy podrobně rozebírala, neboť určitá jednání (zapálení člověka) jsou společností obecně považována za nebezpečné. Poukaz stěžovatelky na sporty, které jsou také pro zdraví nebezpečné, žalovaná odmítá, neboť polití osoby benzínem a jeho následné zapálení rozhodně není veřejností vyhledávanou sportovní aktivitou.

Ohledně stěžovatelkou dovozované povinnosti zjistit ohrožení fyzického a psychického vývoje dětí žalovaná odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2007, č. j. 8 As 62/2005 - 66, podle kterého si žalovaná tuto otázku může zodpovědět sama. Přizvat znalce by žalovaná musela podle judikatury správních soudů pouze v hraničních případech složitého správního úsudku. Závadnost předmětné reportáže však byla dle žalované zjevná. Tvrdí-li stěžovatelka, že reportáž nepůsobila návodně, žalovaná poukazuje na to, že stěžovatelka neupřesnila, které části reportáže mají riziku nápodoby předcházet. S námitkou údajného opakovaného upozorňování na nebezpečí se žalovaná řádně vypořádala již v třetím rozhodnutí. Žalovaná navíc stěžovatelce nikdy nevytýkala riziko nápodoby u malých dětí.

Žalovaná je dále přesvědčena, že typová vazba mezi předcházejícími upozornění a předmětným pořadem byla dodržena, neboť vždy se jednalo zobrazení morálně nevhodného chování, jež mohlo na dětského a mladistvého diváka působit návodně.

Žalovaná se neztotožňuje ani s námitkou stěžovatelky ohledně nedostatečného posouzení kritérií při ukládání sankce, neboť v odůvodnění třetího rozhodnutí se ke všem zákonem předvídaným skutečnostem dostatečně vyjádřila.

Dovozuje-li stěžovatelka různé časové úseky mezi 6 hod. až 22 hod., které mají dle okolností případů představovat polehčující okolnost, odkazuje žalovaná na dikci ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání, které žádné další „podúseky“ nerozlišuje. Nelze proto dovozovat, že by večerní vysílání bylo určeno dospělým, jak mylně tvrdí stěžovatelka. Žalovaná se ztotožňuje s názorem soudu, že není vyloučeno, aby pořad vysílaný od 21:15 hod. sledovalo i malé dítě.

Žalovaná nepovažuje za důvodnou ani argumentaci stěžovatelky v tom směru, že nápodoba byla hodnocena i ve vztahu k malým dětem. Žalovaná tu předně poukazuje na skutečnost, že stěžovatelka si vlastně protiřečí se svou předcházející argumentací ohledně neexistence nebezpečí. Žalovaná navíc pořad nikdy nehodnotila z hlediska malých dětí, neboť shledala největší rizika u teenagerů; přičemž je irelevantní, zda jsou teenageři schopni nebezpečnost zobrazeného jednání rozeznat či nikoli. Žalovaná se řádně vypořádala s námitkami stěžovatelky poukazující na dostatečná varování v reportáži. Nejviditelnější upozornění na úvodu reportáže nepochází od stěžovatelky, ale od samotné skupiny Jackass Praha, přičemž žalovaná jej hodnotí jako reklamu této skupiny. Ze zvukového komentáře je však zřejmé, že zobrazené jednání je stěžovatelkou hodnoceno naopak jako správné a zábavné.

Žalovaná si není vědoma toho, že by porušila zásadu zákazu dvojího přičítání. Předcházející porušení stejné povinnosti nebyla žalovanou hodnocena, neboť stěžovatelka byla potrestána pouze za odvysílání reportáže o Jackass Praha. Žalovaná se všemi skutečnostmi údajně svědčícími ve prospěch stěžovatelky vypořádala a zhodnotila je jako nepodstatné. Pokud stěžovatelka chtěla informovat veřejnost o činnosti skupiny Jackass Praha a naplnit právo veřejnosti na informace, měla dle žalované postupovat podle zákona o provozování vysílání a zvolit jinou formu nebo jiný čas vysílání.

IV.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci.

Stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je naplněn, pokud skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru; skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Dále je tento důvod naplněn, pokud intenzita porušení řízení při zjišťování skutkové podstaty před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. V neposlední řadě bude kasační stížnost podle tohoto ustanovení úspěšná, pokud je správní rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, kterou je nutné posuzovat vždy ve vztahu ke konkrétnímu textu správního rozhodnutí.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Kasační stížnost není důvodná; k tomuto závěru vedly Nejvyšší správní soud následující úvahy:

K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, takto:

„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Tyto zjištění pak musejí nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak jej uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou.

Ponechat stranou nelze okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by totiž soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a na zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné z toho důvodu, že by bylo nesrozumitelné. V případě napadeného rozhodnutí se městský soud nedopustil výše definované nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotná stěžovatelka jeho obsahu porozuměla (to, že s jeho obsahem nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost).

Napadené rozhodnutí dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Městský soud v Praze uvedl, proč považuje napadené správní rozhodnutí za zákonné a své úvahy právně a skutkově rozvedl. Uvádí-li stěžovatelka, že se městský soud nevypořádal se všemi žalobními body, nelze na tuto argumentaci stěžovatelky podrobněji reagovat, neboť je obecná a neuvádí, se kterými žalobními body se městský soud nevypořádal. Argumentuje-li stěžovatelka konkrétní nepřezkoumatelností rozsudku Městského soudu v Praze v ostatních částech své kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud se k těmto stížním bodům dále samostatně vyjádří.

Jelikož vadou nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti musí zabývat ex offo (ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s.), přezkoumal Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze i nad rámec této stížní námitky a zjistil, že odůvodnění rozsudku obsahuje rozsáhlou argumentaci podrobně se zabývající všemi žalobními body řádně uplatněnými stěžovatelkou v žalobě ze dne 16. 8. 2010. Odůvodnění rozsudku nemůže reagovat na „každou větu“ uplatněnou v žalobě. Naopak v odůvodnění rozsudku soud jasně a srozumitelně vyloží, jak se vypořádal s jednotlivými žalobními body, tedy s vlastním obsahem žaloby. Žalobním bodem přitom nemusí být „každá věta“ obsažená v žalobě; je jím naopak taková část žaloby, která obsahuje právní a zpravidla i skutkový důvod, pro který žalobce považuje správní rozhodnutí za nezákonné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52). Reagoval-li proto městský soud v odůvodnění rozsudku na určitou část žaloby, kterou vyhodnotil jako jeden ucelený žalobní bod obsahující rozvětvenou skutkovou a právní argumentaci, nelze tomuto postupu ničeho vytknout. Stěžovatelka s tímto postupem nesouhlasí, neuvádí však, v čem měl Městský soud v Praze konkrétně pochybit a který žalobní bod opomenul vypořádat.

Pokud stěžovatelka tvrdí, že soud nevyvrátil její žalobní argumentaci a pouze přebral závěry žalované, nelze ani této námitce dát za pravdu. Jestliže městský soud po provedení samostatné úvahy dospěl ke stejným závěrům jako žalovaná a použil obdobnou argumentaci, nezakládá to ještě samo o sobě nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Pokud jsou závěry žalované správné a argumentace příhodná, není vyloučené, aby soud tuto

argumentaci jako správnou převzal, případně ji dále rozvedl. Rozsudek nemá sloužit k tomu, aby se samoúčelně vytvářela „nová argumentace“, ale naopak má poskytnout ochranu veřejným subjektivním právům žalobce. Pokud městský soud převzal za svou argumentaci žalované reagující na obdobné námitky stěžovatelky uplatněné během správního řízení, vyvrátil tím dostatečným způsobem žalobní body stěžovatelky.

Výrok třetího rozhodnutí jasně určil, které sekvence reportáže žalovaná považuje za protiprávní, v odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo dále vymezeno, které z těchto sekvencí ohrožují fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. Žalovaná se dále zabývala pojmy fyzického, psychického a mravního vývoje a jejich možným ohrožením. Z třetího rozhodnutí je tedy patrné, které části reportáže o skupině Jackass Praha byly žalovanou označeny za protiprávní a z jakého důvodu. Není-li proto stěžovatelce zřejmé, proč byla sankcionována, jedná se pouze o její subjektivní postoj neodůvodňující zrušení rozsudku městského soudu.

Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatelky, že je nutné rozlišovat jednotlivé druhy ohrožení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 58/2008 - 77 ze dne 6. 11. 2008). Žalovaná však v třetím rozhodnutí toto rozlišení provedla a konkretizovala, které části reportáže o skupině Jackass Praha považuje za jsoucí v rozporu s ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání v potencionální, v ohrožovací rovině, tj. že mohlo dojít k ohrožení fyzického, mravního a psychického vývoje dětí a mladistvých.

Rozdíly mezi jednotlivými druhy ohrožení však zásadně neodůvodňují odlišný způsob jejich posuzování a prokazování.

Ohrožení mravního vývoje představuje neurčitý právní pojem, pro jehož správnou aplikaci správnímu orgánu postačuje, pokud určí, které části reportáže jsou morálně závadné, aniž by bylo nezbytné přesně definovat porušenou morální normu (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 43/2008 - 97).

Jak správně uvedla žalovaná, podle konstantní rozhodovací praxe českých soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2007, č. j. 8 As 62/2005 - 66; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 As 16/2004 - 90; usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. II. ÚS 396/05, dostupné na http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx) je to právě žalovaná, která jako správní orgán specializovaný na dodržování zákona o provozování vysílání je schopna na základě samostatného, racionálního a logického zvážení posoudit, zda určité jednání v potencionální rovině ohrožuje fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých či nikoli, ledaže se jedná o hraniční, skutkově složitý případ. Závěry žalované přitom musí vycházet ze společenské reality České republiky; z odůvodnění třetího rozhodnutí vyplývá, že žalovaná z reality vycházela a nekonstituovala si své „vlastní morální standardy“.

Žalovaná tedy byla v posuzovaném případě s ohledem na obsah reportáže oprávněna samostatně bez znaleckého posudku posoudit závadnost odvysílané reportáže z hlediska možného ohrožení vývoje dětí a mladistvých. Postačovalo obecné vymezení pojmu „mravní“ jako kritérium etického původu za současného označení sekvencí reportáže, jimiž by mohl být mravní vývoj dětí a mladistvých ohrožen. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem žalované, že prezentace hazardu s vlastním zdravím a životem, ohrožování zdraví jiných osob, nedostatečné vysvětlení nebezpečí a rizik stěžovatelkou je v rozporu s obecnými etickými hodnotami uznávanými převážnou částí české společnosti, a že proto předmětná reportáž byla potencionálně způsobilá ohrozit fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. Stejně tak se nejednalo o hraniční případ, který by zdůvodňoval nutnost pořízení znaleckého posudku. Postačí pouze poukázat na sekvenci zapálení lidské bytosti jako formy zábavy „povedených dítek moderní doby“.

Obecné etické hodnoty jsou seznatelné každému racionálně a sociálně zralému členovi české společnosti; jedná se přitom o subjektivní hodnocení ovlivněné osobou hodnotícího a podmíněné kulturním prostředím i časem hodnocení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2007, č. j. 8 As 62/2005 - 66). Jejich bližší určení a přesné vymezení v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nebo soudu může být nanejvýš obtížné či někdy absolutně nemožné. Proto postačí, pokud žalovaná konstatuje morální závadnost reportáže a z jakého důvodu považuje konkrétní části vysílání za nemorální (např. z důvodu narušování veřejného pořádku či ohrožování života nebo zdraví ve spojení s možnou nápodobou ze strany dětí a mladistvých).

Soudní přezkum se v takovém případě omezí pouze na posouzení toho, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení při hodnocení morálního charakteru určitého jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 - 151). Názory městského soudu, že reportáž nezobrazuje jen esteticky nevhodné chování, nýbrž že způsobem prezentace chování skupiny Jackass Praha mohla reportáž působit na děti a mladistvé návodně a že „etický kodex“ skupiny není ve skutečnosti členy dodržován, jsou správné a dostatečně odůvodněné; městský soud je mohl přitom učinit samostatně a Nejvyšší správní soud k nim nemá co dodat.

Nelze ani souhlasit s tím, že zobrazení jakéhokoli hazardu se životem je morálně indiferentní. Sportovní klání, během něhož je často přítomno riziko úrazu (stěžovatelkou uváděné motokrosové závody či různé bojové sporty), jsou provozovány na místech k tomu zvláště uzpůsobených, trénovanými sportovci za příslušných bezpečnostních opatření, jež mají rizika zranění omezit či úplně vyloučit. Polití člověka benzínem a jeho následné zapálení na veřejně přístupném místě obdobné podmínky provozování sportu nesplňuje; navíc při zohlednění skutečnosti, že hořící člen skupiny Jackass mohl při svém „pobíhání“ zapálit a ohrozit okolo procházející, nic netušící osoby. V případě některých sportů (např. bojové umění) nejde jen o soupeření a zlepšení tělesných schopností sportovců, ale i o duchovní a mravní rozvoj soutěžících; zapalování člověka politého hořlavinou na veřejnosti, házení táců se zbytky jídla na obsluhu rychlého občerstvení o jakémkoli duchovním a mravním rozvoji nesvědčí. Spíše dokládají u jednotlivých členů skupiny Jackass Praha sociální, duševní a mravní nevyzrálost, nedomyšlenost jednání, neúctu k sobě samému a ostatním.

Nejsou proto naplněny stěžovatelkou uplatněné kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.

Brojí-li stěžovatelka proti tomu, že ani v případě ohrožení fyzického a psychického vývoje dětí a mladistvých není žalovaná oprávněna učinit si úsudek sama, není ani tato argumentace správná a lze odkázat na výše uvedené ohledně možnosti žalované samostatně posoudit ohrožení mravního vývoje.

Žalovaná jednotlivé kategorie ohrožení vývoje dětí a mladistvých nesměšovala, neboť specifikovala, které jednání může ovlivnit jednotlivé kategorie vývoje (str. 8 - 9 třetího rozhodnutí). Protože žalovaná správně konstatovala možnost ohrožení všech zákonem stanovených kategorií vývoje dětí a mladistvých, uváděla dále žalovaná v odůvodnění třetího rozhodnutí pojem ohrožení vývoje, který z kontextu odůvodnění zahrnoval všechny tři kategorie.

Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Rozporuje-li stěžovatelka skutečnost, že reportáž nebyla návodná a že obsahovala sekvence upozorňující na nebezpečí zobrazovaného jednání, Nejvyšší správní soud plně souhlasí s názory žalované a Městského soudu v Praze ohledně návodnosti a nedostatečného vysvětlení nebezpečnosti jednání. Žalovanou bylo v tomto směru dostatečně poukázáno na to, že reportáž byla zpracována způsobem vyjadřující obdiv ke skupině Jackass Praha a jejím kouskům (komentář typu „nám přijdou jako povedená dítka moderní doby; kluci skutečně nepočítali s tím, že se stanou pro dnešní teenagery nějakými jakoby modlami, idoly...; co nám teďka předvedete, kluci? Na to se těším nejvíc!“ - následuje sekvence s politím a zapálením člena skupiny Jackass Praha), scénky zachycující jednání skupiny jsou doprovázeny komentáři o údajné vhodnosti takovéto činnosti (hození tácu se zbytky jídla na obsluhu rychlého občerstvení) a že podle komentáře redaktorky K. je skupina Jackass Praha pro ostatní teenagery vzor a že si lze tímto způsobem „zábavy“ vydělat nemalé peníze.

Z tohoto popisu předmětné reportáže Nejvyššímu správnímu soudu zřetelně vyplývá, že reportáž mohla zejména u mladistvých (teenagerů) působit značně návodně, neboť ze způsobu zpracování reportáže vyznívá, že prostřednictvím obdobného jednání glorifikovaného stěžovatelkou může zejména teenager získat obdiv ve svém okolí a přijít k nemalým peněžním prostředkům. Nejvyšší správní soud nemá důvod k tomuto vyznění reportáže akcentovanému žalovanou a akceptovanému městským soudem cokoli doplnit.

Poukazuje-li stěžovatelka na to, že reportáž měla obsahovat sekvence upozorňující na nebezpečnost počínání skupiny Jackass Praha, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem žalované ohledně naprosté nedostatečnosti těchto upozornění. Již v úvodu reportáže moderátorka označí skupinu Jackass Praha za „povedená dítka moderní doby“, což podle Nejvyššího správního soudu obsahuje prvek schválení jejich činnosti jako „povedené“. Na jednání skupiny Jackass Praha není proto již v úvodu reportáže, jejíž obsah je plně pod kontrolou stěžovatelky, pohlíženo jako na nebezpečné, život ohrožující, ale jako na „povedenou zábavu prováděnou povedenými dítky moderní doby“. Následuje

sekvence obsahující textové varování ohledně nebezpečnosti jednání, kterou lze jako jedinou považovat za varování. Vzhledem k následujícímu obsahu reportáže a tomu, že ji lze z důvodu odkazu na internetové stránky skupiny Jackass Praha považovat za zastřenou reklamu této skupiny, však naprosto není toto jediné „upozornění“ pro liberaci stěžovatelky dostačující. Následující zvukový komentář sice také obsahuje slovo nebezpečí, ale v celém kontextu vět („rozhodli zahnat nudu recesí, bolestí a nebezpečím. Kousky, které předvádějí, jsou velice často životu nebezpečné“) naopak svědčí o tom, že stěžovatelka si sice byla vědoma nebezpečnosti jejich počínání, ale že toto nebezpečí považovala za vhodnou formu zábavy a zahnání nudy.

Hovoří-li dále redaktorka K. K. o nebezpečnosti probíhání kolejištěm v podobě rizika sražení vlakem a zasažením elektřinou, nekoresponduje zvukový komentář právě probíhajícímu obrazovému záběru. Na jedné straně tak redaktorka hovoří o tom, že záběry z probíhání kolejiště z důvodu výše uvedených rizik nikdo neviděl, což považuje patrně za správné, na druhou stranu ve stejný okamžik stěžovatelka tyto záběry o přebíhání kolejiště metra odvysílala. To podle názoru zdejšího soudu značně relativizuje názor redaktorky K. o tom, že je správné tyto záběry z důvodu zobrazení nebezpečného jednání neodvysílat.

Konečně odvysílání závěrečné části reportáže obsahující kousek skupiny Jackass Praha „provedený na přání moderátorky“ v podobě polití člena skupiny benzínem a jeho následným zapálením nezahrnuje jakýkoli poukaz na nebezpečnost tohoto jednání. Navíc toto počínání bylo uvedeno přáním reportérky, aby se skupina Jackass Praha předvedla, s tím, že se na to nejvíc těší. Jelikož v posuzovaném případě se nejednalo o „živé vysílání“, ale o předpřipravené vysílání, stěžovatelka znala obsah tohoto vystoupení, mohla proto úvodní větu své reportérky dodatečně upravit či úplně vypustit a dostatečným způsobem poukázat na nebezpečí takového počínání, případně takovéto záběry vůbec neodvysílat. Pokud tak ale neučinila, ztotožnila se s tím, že polití člověka hořlavinou a následné zapálení je „zábavný kousek, na který je dobré se těšit“.

Městský soud v Praze se s otázkou údajných upozornění stěžovatelky na nebezpečnost počínání skupiny Jackass Praha dostatečně vypořádal na str. 12 rozsudku, neboť uvedl, že možnost ohrožení chráněného zájmu byla dostatečně doložena, že deklarované etické principy skupiny svědčí o nevyzrálosti skupiny a že nejsou skupinou vždy dodržovány, přičemž poukázal na odůvodnění třetího rozhodnutí, se kterým se ztotožnil. Městský soud tak akceptoval argumentaci žalované, kterou reagovala na obdobnou námitku stěžovatelky uplatněnou v rámci správního řízení. Takovému postupu městského soudu nelze nic vytknout, neboť lze určit, z jakých důvodů považoval žalobní bod v podobě dostatečného upozornění ze strany stěžovatelky na nebezpečí počínání skupiny Jackass Praha za nedůvodný.

Poukaz ze strany městského soudu na možnost přítomnosti malých dětí u obrazovky byl učiněn pouze okrajově, přičemž nebylo konstatováno, že by skupina Jackass Praha byla pro tyto děti vzory. Městský soud pouze uvedl - a Nejvyšší správní soud se s těmito závěry ztotožňuje – že prostřednictvím televize jsou malými dětmi získávány informace o vnějším světě a že tam uvedené chování bývá dětmi z důvodu jeho odvysílání v televizi nezřídka i napodobováno. Pokud reportáž vyjadřovala obdiv k „povedeným

dítkám moderní doby“, není vyloučeno, aby v reportáži zobrazené počínání skupiny Jackass Praha bylo i pro malé děti návodné, případně aby formovalo vzorce jejich budoucího chování. Nejvyšší správní soud v tomto směru souhlasí s názorem žalované, že největší riziko však předmětná reportáž představovala pro skupinu teenagerů, pro něž jsou členové skupiny Jackass Praha, jak vyplývá i ze samotné reportáže, vzory.

Nejsou proto naplněny stěžovatelkou uplatněné kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani argumentaci stěžovatelky ohledně nedostatečného předchozího upozornění na porušení zákona o provozování vysílání. K povaze předchozího upozornění podle ustanovení § 59 zákona o provozování vysílání se již Nejvyšší správní soud opakovaně vyjadřoval, např. v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 21/2007 - 109, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smyslem ustanovení § 59 zákona o vysílání je nepochybně zajistit, aby provozovatel nebyl trestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom. Obecně vzato se tímto institutem realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele vysílání. Zákon nijak blíže nespecifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v takovém případě je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. [...] Nelze proto dovozovat, že by takové upozornění musela žalovaná činit u každého jednotlivého skutku, kterým byla porušena tatáž zákonná povinnost u téhož provozovatele [...]. Pokud by upozornění mělo být validní pouze pro určitý skutek, pak by provozovatel byl nepostižitelný, pokud by pořad nereprízoval.“* (obdobně se Nejvyšší správní soud též vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 35/2007 - 120, nebo ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 30/2008 - 97). V rozsudku ze dne 22. 9. 2010, č. j. 6 As 20/2009 - 255, pak Nejvyšší správní soud blíže konkretizoval, že *„předchozí upozornění dle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, musí být vnímáno v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel vysílání porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Nelze přitom bez dalšího dovozovat, že by takové upozornění musela Rada pro rozhlasové a televizní vysílání činit u každého jednotlivého skutku, kterým byla porušena tatáž zákonná povinnost u téhož provozovatele. Na straně druhé však musí Rada pro rozhlasové a televizní vysílání dbát na to, zda vazba (zejména typová podobnost) mezi upozorněním a konkrétním postihovaným skutkem není příliš „tenká“ či zda vůbec nechybí.“*

Předchozí upozornění ohledně reality show Vyvolení se také týkala porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání. Jak uvedla žalovaná v odůvodnění třetího rozhodnutí a ve svém vyjádření k žalobě či ke kasační stížnosti, byla v předcházejících upozorněních stěžovatelce vytýkána prezentace nevhodného chování a jednání soutěžících této reality show, což mohlo působit na dětského a mladistvého diváka návodně a inspirativně.

V posuzovaném případě byla stěžovatelce vytýkána prezentace chování skupiny Jackass Praha obsahující hazard s vlastním zdravím a životem, ohrožování zdraví jiných osob; přičemž tato reportáž mohla na děti a mladistvé z důvodu schválení takového jednání stěžovatelkou působit návodně.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že vytýkané jednání vztahující se k reality show Vyvolení a nyní posuzovaný případ jsou typově obdobné, neboť v obou případech bylo stěžovatelkou odvysíláno nevhodné jednání nevyzrálých osob prezentující eticky závadné hodnoty. Faktické odlišnosti obou pořadů – reality show zobrazující počínání mladých lidí uměle uzavřených na určitém prostoru oproti reportáži o teenagerech ukazující jejich hazardní kousky - nejsou takového charakteru, aby zdůvodnily rozdílnost obou případů ve smyslu neexistence předcházejícího upozornění. Typová vazba mezi předchozím upozorněním a nyní posuzovanou reportáží proto byla zachována.

Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka dále poukazovala na to, že se městský soud nedostatečně vypořádal s jejími námitkami do výše uložené sankce a že třetí rozhodnutí neobsahuje odůvodnění, jak žalovaná k jednotlivým kritériím při ukládání sankce přihlédla a jakou jim dala váhu. V odůvodnění třetího rozhodnutí (str. 14 - 18) však žalovaná dle Nejvyššího správního soudu rozvedla, že postavení stěžovatelky na televizním trhu je značné, což odůvodňuje její vysokou odpovědnost za obsah vysílání, která je však nižší než u České televize, provozovateli majícímu úkoly definované přímo zákonem. Žalovaná dále uvedla, že odvysílaná reportáž měla s ohledem na potencionální dopad na děti velmi závažný charakter. Dále přihlédla k opakovanosti porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání. Žalovaná shledala zavinění plně na stěžovatelce, neboť ta mohla zcela ovlivnit obsah předmětné reportáže. V neposlední řadě žalovaná konstatovala, že pořad byl určen i dětskému divákovi. Ohledně finančního prospěchu pak žalovaná uzavřela, že ten nelze hodnotit, neboť jej nelze prokázat.

Ze slovních spojení „vysoká odpovědnost, velmi závažné porušení zákona, zavinění plně na účastníkovi řízení“ lze dovodit, že žalovanou uvedená kritéria byla odvysíláním reportáže stěžovatelkou naplněna zvýšenou měrou. Intenzivní naplnění výše uvedených kritérií (míra zavinění, postavení rušitele práva, odpovědnost provozovatele, závažnost porušení) lze považovat za přitěžující okolnosti, neboť čím více jsou tato jednotlivá kritéria ze strany rušitele naplněna, tím podstatnější byl jeho zásah do právem chráněného zájmu. To, že žalovaná v odůvodnění správního rozhodnutí výslovně neuvedla, že tyto okolnosti považuje za přitěžující (za situace, kdy zbylé kritérium finančního prospěchu dle odůvodnění ani nehodnotila), výše uvedený závěr Nejvyššího správního soudu nezpochybňuje, byť by bylo možno nalézt vhodnější úvahy odůvodnění.

Tyto okolnosti chápe jako přitěžující i stěžovatelka, neboť v bodu XII. kasační stížnosti uvádí, že *„v úvaze žalované (a potažmo Městského soudu v Praze) se promítají pouze skutečnosti svědčící údajně v neprospěch stěžovatelky ...“.*

S totožnou námitkou se řádným způsobem vypořádal i městský soud, který odkázal na odůvodnění třetího rozhodnutí a jenž uvedl, že nejzávažnější kritérium při ukládání sankce byla závažnost reportáže a jejího působení na děti a mladistvé. Městský soud se tímto žalobním bodem zabýval, byť stručnější formou, přesto je však z odůvodnění rozsudku zřejmé, že nesouhlasí s argumentací stěžovatelky ohledně mechanického výčtu

hodnocených okolností a že bylo možné z odůvodnění třetího rozhodnutí seznat, které okolnosti brala žalovaná za hlavní a přitěžující.

Nejsou proto naplněny stěžovatelkou uplatněné kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.

Stěžovatelka také poukazovala na to, že městský soud nesprávně uvedl, že by pořad byl odvysílán v hlavním vysílacím čase. Ve skutečnosti měl být pořad vysílán krátce před 22. hod., reportáž pak bezprostředně před tímto okamžikem. Nejvyšší správní soud v tomto směru souhlasí s názorem žalované i Městského soudu v Praze v tom směru, že zákon o provozování vysílání stanoví pro provozovatele v celém časovém rozmezí od 6. hod. do 22. hod. povinnost neohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, neboť zákonodárce považoval za vysoce pravděpodobné, že děti a mladiství v tomto časovém úseku sledují televizi.

Nelze proto vytvářet další konstrukce v tom směru, že v rámci tohoto časového úseku existují ještě další dílčí části při posuzování materiální stránky naplnění správního deliktu, v rámci kterých by děti a mladiství sledovali televizi v menším rozsahu či vůbec. Pokud by měl platit názor stěžovatelky, že děti a mladiství sledují televizi de facto pouze odpoledne a že večerní vysílání naopak sledují pouze dospělí, je tento názor zjevně v rozporu s dikcí ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání, které naopak předpokládá, že i večerní vysílání do 22. hod. mohou sledovat děti a mladiství.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že zákon o provozování vysílání hovoří o pořadech představující uzavřený celek s obrazovou sekvencí a že tudíž část pořadu může zasáhnout mimo zákonem stanovené rozpětí. V takovém případě je nutné při posuzování porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání, aby žalovaná zhodnotila, do jakého časového úseku takovýto pořad byl provozovatelem zařazen a kdy byly odvysílány části, jež by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokud by tak např. provozovatel zařadil do programu těsně před 22 hod. pořad, v jehož průběhu (ale již po zákonné hranici) by byly prezentovány ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání závadné scény, nešlo by o protiprávní jednání. Pokud však stěžovatelka v posuzovaném případě do programu ve 21:15 hod. zařadila pořad, v jehož rámci byly odvysílány scény potencionálně ohrožující vývoj dětí a mladistvých ještě před 22 hod. (a stěžovatelka tuto skutečnost nikterak nezpochybňuje), je nutné klást ji to plně k tíži. Je totiž věcí stěžovatelky jako provozovatele televizního vysílání, aby v čase od 6 hod. do 22 hod. nevysílala takové sekvence, které by mohly ohrozit vývoj dětí a mládeže.

Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 As 79/2010 - 84 ze dne 15. 3. 2011, podle kterého: *„Čas vysílání pořadu, u kterého dojde k porušení povinnosti nezařazovat v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých [§ 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání], může hrát roli při posouzení materiální stránky deliktu. Pokud však sporné záběry byly v reportáži uvedeny v takové kvalitě (realističnost a děsivost) a kvantitě (jejich opakované promítání), nemohlo ani odvysílání reportáže krátce před 22. hodinou snížit nebezpečnost předmětného jednání.“*

Pokud bylo vysílání pořadu zahájeno v 21:15 a reportáž o skupině Jackass Praha byla stěžovatelkou odvysílána ještě před 22. hod., nelze hovořit o polehčující okolnosti v podobě odvysílání reportáže těsně před zákonnou hranicí. Pořad TOP 10 svým obecným obsahem zaměřeným na děti, mládež i dospělé byl totiž do vysílání zařazen v čase od 21:15, kdy bylo vysoce pravděpodobné, že děti a mladiství byli k jeho sledování „nalákáni“ a že v jeho sledování vydrželi i do odvysílání čtvrté reportáže o skupině Jackass Praha, jež proběhlo před 22. hod.

Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tím, že by žalovaná hodnotila závažnost odvysílaného pořadu jenom vzhledem k malým dětem. Již ve výroku třetího rozhodnutí žalovaná uvedla, že reportáž mohla inspirativním dojmem působit zejména na diváky teenagerovského věku, tedy že nejohroženější skupinou jsou teenageři. V odůvodnění žalovaná sice žalovaná obecně hovoří o dětském divákovi - osobě mladší 18 let - a o jejich možném ohrožení v důsledku zhlédnutí reportáže o skupině Jackass, ale zároveň zdůrazňuje, že nejohroženější skupinou jsou právě teenageři.

Ve vztahu k malým dětem (k tomu srov. výše argumentaci ohledně možnosti přítomnosti malých dětí u obrazovek) je nutné poukázat na to, že i ty - ačkoli pro ně nemusí být představitelé skupiny Jackass Praha vzory – prostřednictvím televize získávají informace o vnějším světě. Zde je závažnost odvysílané reportáže zvýšena tím, že malé děti nemusejí být schopné nebezpečnost zobrazeného jednání rozpoznat; vzhledem ke slovnímu komentáři propagujícímu činnost skupiny si nemuseli dílčích upozornění (které Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nedostatečné i ve vztahu k starším dětem) všimnout. Proto je nebezpečí ohrožení jejich dalšího vývoje také přítomné, byť v jiné formě než u teenagerů.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že by někteří teenageři mohli nebezpečnost ukázaných kousků skupiny Jackass Praha rozpoznat a že skupina Jackass Praha nemusela být již před odvysíláním reportáže některým teenagerům neznámá (což dokazuje i obsah reportáže, kdy redaktorka hovoří o tom, že členové skupiny Jackass Praha jsou na ulici běžně spoluvrstevníky poznáváni). Žalovaná však stěžovatelce nevytýkala to, že by teenageři nebyli schopni nebezpečnost zobrazeného jednání poznat nebo že by skupina Jackass Praha byla před odvysíláním reportáže neznámá, ale že svým nevhodným zpracováním mohla reportáž na teenagery působit návodně a inspirativně, protože prováděním nebezpečných a nemorálních kousků by mohli získat stejně jako členové skupiny Jackass Praha status „povedených dítek moderní doby“, obdiv a nemalé peněžní prostředky. Stěžovatelka se také své odpovědnosti za obsah vysílání nemůže zbavit tím, že k informacím o skupině Jackass Praha je možné se dostat jiným způsobem, neboť je to právě ona, která musí program Prima televize sestavit tak, aby splňoval všechna zákonná kritéria.

Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalovaná neměla podle názoru Nejvyššího správního soudu povinnost při ukládání pokuty zohlednit údajné opakované upozornění na nebezpečnost jednání. Jak Nejvyšší správní soud uvedl výše (a na toto odůvodnění i zde odkazuje) byla upozornění ze strany stěžovatelky zcela nedostatečná a de facto stěžovatelka na nebezpečí zobrazených kousků neupozorňovala. Zobrazené jednání je stěžovatelkou hodnoceno jako zábavné jednání vhodné následování, jehož prostřednictvím se teenageři stanou „povedenými dítky moderní doby“, zaženou nudu, získají obdiv vrstevníků a peněžní prostředky. Jediné upozornění varující před nebezpečím provedené textovou formou Nejvyšší správní soud v souladu se žalovanou považuje za zastřenou reklamu skupiny Jackass Praha.

Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Poukazuje-li stěžovatelka na porušení zákazu dvojího přičítání a dovolává se rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 7 As 72/2009 - 66, nejsou jí učiněné závěry správné. Podle tohoto rozsudku „*V této souvislosti je třeba poukázat i na stěžovatelovo pochybení týkající se zákazu dvojího přičítání. Podle této zásady platí, že k okolnosti, která je zákonným znakem správního deliktu, nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Nelze jednu a tutéž skutečnost, která v posuzované věci je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující.* (zvýraznění provedl soud) *V daném případě k porušení zákazu dvojího přičítání došlo tím, že při rozhodování o výši pokuty inspekce posuzovala v neprospěch účastníka řízení to, že je výrobcem vína. Tato skutečnost je však sama o sobě nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán mohl jeho jednání kvalifikovat jako správní delikt podle zákona o vinohradnictví a vinařství. Nelze ji však již zohledňovat jako zvláštní okolnost při ukládání pokuty.*“

Porušením zákazu dvojího přičítání by skutečně bylo to, pokud by skutečnost naplněná v nezbytné míře pro naplnění zákonného znaku skutkové podstaty byla opětovně zohledňována při stanovení sankce. V posuzovaném případě bylo naplnění správního deliktu podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona o provozování vysílání shledáno v tom, že zpracování reportáže o skupině Jackass Praha mohlo působit inspirativním a návodným dojmem na děti a mladistvé. Při ukládání pokuty žalovaná zohlednila to, že inspirativnost a návodnost dosáhla vyšší intenzity než je zákonem stanovená minimální úroveň pro vyslovení protiprávnosti a uložení sankce. Tuto vyšší míru žalovaná popsala v bodu III., písm. d) třetího rozhodnutí (na něž odkázala i v části obsahující odůvodnění výše sankce) v podobě opakovaného zdůrazňování vhodnosti, správnosti a zábavnosti počínání skupiny Jackass Praha v předmětné reportáži.

Obdobný závěr Nejvyšší správní soud činí i ve vztahu k údajně nesprávně zohledněnému kritériu opakovanosti. Žalovaná v odůvodnění třetího rozhodnutí uvedla, že stěžovatelka byla již 6 x upozorněna na porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání. Přibližně měsíc před odvysíláním reportáže byla navíc stěžovatelka 3x upozorněna na porušení této povinnosti v souvislosti s reality show Vyvolení. Z těchto časových okolností tedy vyplývá, že stěžovatelka opakovaně porušovala ustanovení § 32

odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání a že toto opakování bylo vyšší intenzity, než která byla nutná jako předpoklad pro uložení sankce v souladu s ustanovením § 59 zákona o provozování vysílání. Stěžovatelka tedy měsíc před vysíláním předmětné reportáže byla 3 x upozorněna na nutnost dodržovat povinnost podle ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání, když jí bylo žalovanou vytýkáno odvysílání typově shodného, morálně závadného jednání působícího na děti a mladistvé návodně (viz. odůvodnění ohledně typové shodnosti předchozích upozornění). Stěžovatelka v krátkém časovém úseku po předchozích upozorněních opět do svého vysílání zařadila program obsahující závadné sekvence, čímž vyjádřila zjevnou neochotu řídit se ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání. Za takové situace proto byl správný postup žalované, která toto počínání stěžovatelky vyhodnotila z hlediska opakovanosti v tom směru, že existovala vyšší míra závažnosti takového jednání, kterou musela při ukládání sankce zohlednit.

Žalovaná tudíž nepochybila, pokud uložila stěžovatelce pokutu. Poukaz stěžovatelky na ustanovení § 59 zákona o provozování vysílání a možnost přímého uložení sankce pouze v případě zvláště závažného porušení povinnosti je irelevantní, neboť v posuzovaném případě bylo žalovanou postupováno v souladu s ustanovením § 59 odst. 1 zákona o provozování vysílání, protože žalovaná v minulosti stěžovatelku opakovaně na porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání upozornila. Žalovaná by navíc mohla uložit sankci bez předchozího upozornění pouze v případě zvlášť závažného porušení jiných zákonných povinností provozovatele, než tomu bylo v posuzovaném případě.

Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka v neposlední řadě namítala nezohlednění polehčujících okolností a poukazovala na odvysílání reportáže blízko 22. hod., opakované upozornění na nebezpečí a varování nebo vnitřní etický kodex skupiny. Jak však Nejvyšší správní soud uvedl výše, reportáž byla zařazena do pořadu vysílaného od 21:15 hod., přičemž k samotnému odvysílání reportáže došlo ještě před 22. hod. (tyto skutečnosti nejsou stěžovatelkou napadeny). Při zohlednění toho, že reportáž byla vyhodnocena jako návodná a inspirativní zejm. pro teenagery, že pořad byl určen svou zábavnou formou dospělým i dětem (včetně teenagerů) a že teenageři se v inkriminovaném čase běžně na televizi dívají, nelze hovořit o tom, že by odvysílání reportáže před 22. hod. bylo polehčující okolností, tj. že by zájem na ochraně zvláště teenagerů před tímto okamžikem polevil (zde opět srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2011, čj. 8 As 79/2010 - 84). Ohledně opakovaných upozornění na zobrazovaná nebezpečí Nejvyšší správní soud odkazuje na svou argumentaci ohledně povinnosti žalované tato varování zohlednit. Stěžovatelkou zdůrazňovaný vnitřní etický kodex skupiny polehčující okolností nemůže být, ačkoli byl v reportáži zmíněn a třebaže formálně obsahuje morální aspekty. Jak Městský soud v Praze správně zdůraznil, není tento kodex skupinou Jackass Praha ve skutečnosti dodržován, protože skupina zesměšňuje ostatní (házení táců se zbytky jídla na obsluhu rychlého občerstvení) a ohrožuje životy, zdraví či majetek ostatních (nebezpečí zapálení kolemjdoucích osob nebo majetku během scény zapálení jednoho člena skupiny). Deklarované principy ve vztahu k reálné činnosti skupiny Jackass Praha zobrazené

v reportáži naopak dokládají nevyzrálost jejich členů, neschopnost zohlednit dosah a rizika „údajně z recese vytvářené činnosti“ a snahu o vytvoření dojmu správnosti, modernosti a morálnosti takového počínání.

Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka se také dovolávala toho, že reportáž měla informativní charakter o způsobu trávení volného času mládeží, tudíž je nutné zohlednit veřejný zájem na odvysílání takového charakteru. Nejvyšší správní soud tu nezpochybňuje její tezi, že odvysílanou reportáží přinesla široké veřejnosti informace o nebezpečné zábavě provozované mladistvými. Samotné zprostředkování informace o „takovéto zábavě“ však není stěžovatelce vytýkáno, nýbrž je jí vytýkán způsob tohoto zprostředkování, který na děti a mladistvé mohl působit návodně a inspirativně v tom smyslu, že takováto zábava je „běžná, správná, vtipná, hodná obdivu a zdrojem nemalých peněžních prostředků“ a že by se tudíž i ostatní děti a mladiství mohli chovat obdobně, aby získali status „povedených dítek moderní doby“.

Nejvyšší správní soud tu poukazuje na čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého může být svoboda projevu omezena zákonem na ochranu práv a svobod druhých, je-li to nezbytné v demokratické společnosti. Svoboda projevu stěžovatelky je tak omezena i ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování vysílání, neboť tímto zákonem se v demokratické společnosti zákonodárce snaží ochránit děti a mladistvé před takovými informacemi, které by mohly ohrozit jejich fyzický, psychický nebo mravní vývoj. Nejvyšší správní soud nemá důvod o správnosti tohoto zákonného omezení pochybovat a ani třetí rozhodnutí žalované z mantinelů čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nevybočuje.

Městský soud v Praze se s údajným informativním charakterem pořadu a reportáže dostatečným způsobem vypořádal, když uvedl, že pořad není zaměřen jako informativní na rodiče mladistvých, ale že diváky mohou být i děti a mladiství. Určení pořadu pouze dospělým pak podle městského soudu nešlo dovodit ani z vlastní charakteristiky pořadu učiněné stěžovatelkou.

Nejsou proto naplněny stěžovatelkou uplatněné kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.

Nad rámec stížních námitek se Nejvyšší správní soud z důvodu značné prodlevy mezi odvysíláním pořadu a nabytím právní moci třetího rozhodnutí ex offo zabýval otázkou, zda v posuzovaném případě nedošlo k zániku odpovědnosti z důvodu uplynutí subjektivních a objektivních lhůt podle ustanovení § 61 odst. 1 zákona o provozování vysílání. Z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaná interním postupem vyhodnotila předmětný pořad jako závadný dne 26. 3. 2007 (z toho dne pochází analýza o možném porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g/ zákona o provozování vysílání) a od toho dne podle Nejvyššího správního soudu počala běžet subjektivní lhůta pro rozhodnutí ve věci. První rozhodnutí bylo žalovanou vydáno dne 1. 10. 2007 a bylo doručeno stěžovatelce dne 24. 10. 2007, právní moci nabylo ve lhůtách pro zánik odpovědnosti za jiný správní delikt

podle ustanovení § 61 odst. 1 zákona o provozování vysílání. Běh těchto lhůt byl v následujícím období staven podle ustanovení § 41 s. ř. s., neboť probíhala řízení o žalobách žalobkyně proti prvnímu rozhodnutí, resp. druhému rozhodnutí, a řízení o kasačních stížnostech žalované proti rozsudkům Městského soudu v Praze. Nedošlo proto k zániku odpovědnosti stěžovatelky za jiný správní delikt.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů. Žalovaná měla ve věci úspěch, nevznikly jí však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu